

بر اساس داده‌های موجود در زمینه‌های مختلف، می‌توان به این نتیجه رسید که تغییرات اقلیمی یکی از بزرگ‌ترین چالش‌های قرن بیستم است. این تغییرات با افزایش دما، ذوب شدن یخبندان قطب و افزایش سطح دریاها همراه است. در این راستا، کشورهای مختلف تلاش کرده‌اند تا با اتخاذ تدابیر مناسب، از آسیب‌های احتمالی جلوگیری کنند. یکی از راهکارهای مهم، توسعه انرژی‌های تجدیدپذیر است که می‌تواند به کاهش وابستگی به سوخت‌های فسیلی و کاهش انتشار گازهای گلخانه‌ای منجر شود. همچنین، ارتقای بهره‌وری انرژی در بخش‌های مختلف اقتصادی و اجتماعی، نقش مهمی در کاهش مصرف انرژی و کاهش اثرات تغییرات اقلیمی دارد. در ادامه، به بررسی راهکارهای عملیاتی برای مقابله با تغییرات اقلیمی خواهیم پرداخت.

در سال ۱۹۹۲، کنفرانس جهانی تغییرات اقلیمی در برن، سوئیس برگزار شد که منجر به توافق پاریس شد. این توافق بر این اساس بود که کشورهای توسعه‌یافته متعهد شدند تا در سال ۲۰۰۵، میزان انتشار گازهای گلخانه‌ای خود را نسبت به سال ۱۹۹۰ کاهش دهند. همچنین، کشورهای در حال توسعه متعهد شدند تا در سال ۲۰۱۲، میزان انتشار خود را نسبت به سال ۱۹۹۰ کاهش دهند. این توافق، نقطه عطفی در تاریخ مبارزه با تغییرات اقلیمی محسوب می‌شود.

از آن زمان تاکنون، تلاش‌های بین‌المللی برای مقابله با تغییرات اقلیمی ادامه یافته است. در سال ۲۰۱۵، توافق پاریس در جریان نشست اقلیم ۲۱ سازمان ملل متحد در پاریس، فرانسه به تصویب رسید. این توافق، هدفی را تعیین کرد که دما را تا پایان قرن بیستم، حداکثر ۲ درجه سانتیگراد بالاتر از سطح پیش از انقلاب صنعتی نگه دارد. همچنین، توافق بر این بود که کشورهای توسعه‌یافته، منابع مالی لازم برای کمک به کشورهای در حال توسعه را فراهم کنند. این توافق، چارچوبی برای اقدامات جهانی در زمینه تغییرات اقلیمی ایجاد کرد.

در سال ۲۰۱۶، توافق پاریس در جریان نشست اقلیم ۲۲ سازمان ملل متحد در دوحه، قطر به تصویب رسید. این توافق، هدفی را تعیین کرد که دما را تا پایان قرن بیستم، حداکثر ۱.۵ درجه سانتیگراد بالاتر از سطح پیش از انقلاب صنعتی نگه دارد. همچنین، توافق بر این بود که کشورهای توسعه‌یافته، منابع مالی لازم برای کمک به کشورهای در حال توسعه را فراهم کنند. این توافق، چارچوبی برای اقدامات جهانی در زمینه تغییرات اقلیمی ایجاد کرد.

در سال ۲۰۱۷، توافق پاریس در جریان نشست اقلیم ۲۳ سازمان ملل متحد در ماناگوسا، قطر به تصویب رسید. این توافق، هدفی را تعیین کرد که دما را تا پایان قرن بیستم، حداکثر ۱.۵ درجه سانتیگراد بالاتر از سطح پیش از انقلاب صنعتی نگه دارد. همچنین، توافق بر این بود که کشورهای توسعه‌یافته، منابع مالی لازم برای کمک به کشورهای در حال توسعه را فراهم کنند. این توافق، چارچوبی برای اقدامات جهانی در زمینه تغییرات اقلیمی ایجاد کرد.

